

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupený JUDr. Karlem Seidlem, Ph. D., advokátem,
sídlem Jiráskova 1343/2, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2025/87279-914 ze dne 10. 4. 2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí žalovaného č. j. MPSV-2025/87279-914 ze dne 10. 4. 2025, a rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Karlových Varech č. j. 21584/2024/KVA ze dne 13. 3. 2024 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 0 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Karla Seidla, advokáta, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Karlu Seidlovi, Ph. D., advokátu se sídlem Jiráskova

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1343/2, Karlovy Vary, se přiznává odměna ve výši 30 673 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do 1 měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/87279-914, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Karlových Varech ze dne 13. 3. 2024, č. j. 21584/2024/KVA, tak, že se podle § 33, § 49 odst. 5 ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále též jen: „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), odejímá doplatek na bydlení ode dne 1. 9. 2019. Ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný přistoupil, protože podle něj v projednávané věci nebylo možné aplikovat § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce nebyly jím předložené důkazy žalovaným hodnoceny a správní orgány ani nevysvětlily, proč postupovaly, jako by lékařské zprávy akceptovaly. Žalovaný nepostupoval dle závazných závěrů obsažených v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2025, č. j. 17 Ad 7/2024-75, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru, že se žalobci odnímá dávka doplatek na bydlení od 1. 9. 2019. Jedinou změnou je, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl nemožnost aplikace § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobci je v napadeném rozhodnutí vytýkáno, že neměl splnit povinnost a nevyhovět výzvě dle § 49 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a proto bylo ve věci postupováno podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Není z něj jasné, jakým konkrétním jednáním měl žalobce porušit kterou povinnost, jakým jednáním žalobce neměl poskytnout součinnost a neumožnit správnímu orgánu I. stupně provést místní šetření k ověření skutečností rozhodných pro dávku. Správní orgán I. stupně se znovu spíše choval tak, jako by mé omluvy ze zdravotních důvodů přijal a pokusil se o místní šetření v jiném termínu. Následně v rozporu s předchozím postupem rozhodl zcela nelogicky o odejmutí dávky. Navíc na porušení povinnosti musí být povinná osoba upozorněna, žalobce nemá za to, že by k takovému procesnímu postupu došlo.
3. K zasláním výzvám žalobce uvedl, že pokud jim nemohl vyhovět, vždy se řádně omluvil pro svůj zdravotní stav a důvod omluvy správnímu orgánu doložil. Ostatně § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi hovoří o tom, že zdravotní stav je důvodem, který může představovat těžko překonatelnou překážku, pro kterou nemusí být splněna uložená povinnost nebo nemusí být splněna ve lhůtě.
4. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci byl doplatek na bydlení odejmut z důvodu, že nebylo bez pochyb prokázáno, že žalobce předmětný byt užívá a rozpor do věci i přineslo následné vyjádření policejního orgánu a další uvedená zjištění. Podle žalobce nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V řízení nebylo Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

provedeno řádné dokazování v potřebném rozsahu. Navíc uložení „sankce“ musí být řádně odůvodněno s odkazem na konkrétní důkazy a z nich vyvozené skutkové a právní závěry, k čemuž nedošlo.

5. Žalovaný fakticky změnil důvod pro odejmutí dávky, aniž by dal žalobci možnost na jiný náhled na věc jakkoliv reagovat v době před vydáním napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce má za to, že předpoklady pro přiznání a vyplacení dávky v hmotné nouzi v době, kdy bylo o nich rozhodováno, byly splněny a prokázány s tím, že minimálně do 15. 5. 2020 nedošlo k žádné změně, kterou by byl žalobce povinen správnímu orgánu oznamovat. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jím byla žalobci odejmuta dávka z důvodu, se kterým zákon tento následek nespojuje. Je pravdou, že v případě žádosti o dávku je povinností a odpovědností žadatele předpoklady pro vznik nároku na dávku prokázat, nicméně v případě jejich odejmutí je povinnost správního orgánu prokázat porušení zákonné povinnosti příjemce, s nímž je spojeno odejmutí dávky. To se v posuzované věci nestalo. Žalobce se dále nedomnívá, že by bylo možné, aby byla dávka odejmuta rozhodnutím z roku 2020 s účinností od srpna či září 2019, a to za situace, kdy řízení o odejmutí dávky byla zahájena pravděpodobně až dne 2. 12. 2019 a důvodem pro odejmutí dávky bylo nesplnění povinností dle výzvy ze dne 20. 4. 2020, popřípadě neprokázání bez pochybností oprávněnosti nároku na trvání dávky.
7. Zákon o pomoci v hmotné nouzi v případě možnosti odejmutí dávek používá slovo „může“, správní orgán tak vždy musí zvážit okolnosti případu a závažnost porušení povinnosti, neboť nikoliv každé porušení povinnosti má vést bez dalšího k odejmutí dávky. Žalovaný ani správní orgán I. stupně podobnou úvahu a hodnocení neuvedl. Tato výtku byla obsažena i v posledním zrušovacím rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2025, č. j. 17 Ad 7/2025-75. I přes výtky soudu jsou napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelná.
8. Nebyla vypořádána ani námitka žalobce, že není zřejmé, co zamýšlí správní orgán I. stupně svými výzvami zjistit a co svými kroky zjišťuje. Správní orgány nedbaly ani zásady, že dávky hmotné nouze mají zabránit sociálnímu vyloučení. Žalovaný dále nereagoval na žalobcovy námitky stran nepravdivosti listin založených ve správním spise. Místní šetření dle žalobce neproběhla z důvodu jeho nesoučinnosti.
9. Dále pak e v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla obsažena zcela nová argumentace, která se zúžila již jen na to, že byl žalobci pravomocně odejmut příspěvek na živobytí bez jakéhokoliv dalšího věcného odůvodnění. Žalobce nebyl při seznámení s obsahem spisu o tomto novém argumentu informován a nebylo mu umožněno se k němu vyjádřit.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný vyhověl závaznému názoru soudu, když jednoznačně určil, na základě jakého zákonného důvodu je dávka odejmuta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí osvětlil, že dávka není odejmuta jako trest za neumožnění šetření v místě, není tedy ani rozhodné, zda bylo neuskutečněné šetření omluveno na základě doložených lékařských dokumentů. Dávka byla odejmuta z důvodu nesplnění obecné povinnosti žadatele dle § 49 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tedy osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

11. Toto uvedl i správní orgán I. stupně na str. 2 svého rozhodnutí, když konstatoval, že v srpnu 2019 přistoupil k dalšímu úkonu ve věci a dne 23. 8. 2019 zaslal žalobci výzvu, aby ověřil jeho skutečné bydliště. Samotná skutečnost, že žalobce nebyl zastižen v domácnosti při neohlášeném šetření, nemá sama o sobě za následek odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi. Může však být okamžikem, od kterého dochází k ověřování skutečností sdělovaných účastníkem řízení.
12. Žalobce byl opakovaně ve výzvách poučen o možných následcích nesplnění povinností stanovených správním orgánem I. stupně. Měl veškeré potřebné informace pro prokázání plnění základních podmínek pro vyhodnocení trvání nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi a z důvodu nemožnosti ověření zákonných podmínek mu byl doplatek na bydlení odejmut. Tato nemožnost nastala z důvodů na straně žalobce, který na splnění své povinnosti rezignoval a byla to jeho neaktivita, která znemožnila správnímu orgánu I. stupně rozhodné skutečnosti ověřit. Žalobce nebyl schopen umožnit místní šetření v 6 termínech, termín nebyl schopen určit ani dle vlastního výběru, když mu správní orgán v tomto ohledu vyšel vstříc.
13. Napadené rozhodnutí obsahuje i úvahu nad tím, zda je v daném případě nutné dávku odejmout. V posuzovaném případě pro tuto možnost jednoznačně vyzněla neaktivita žalobce a jeho naprostá neochota k součinnosti se správním orgánem.

Dosavadní průběh řízení

14. Projednávaná věc je soudem řešena již počtvrté, pro nyní řešenou věc je důležité, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. 21584/2024/KVA ze dne 13. 3. 2024, kterým rozhodl odejmout žalobci od 1. 9. 2019 dávku doplatek na bydlení. Správní orgán I. stupně odkázal na ustanovení § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, dle něž příjemci dávky tím, že znemožní provedení sociálního šetření, popřípadě šetření v místě, k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může mu být dávka odejmuta, popřípadě snížena její výše. Žalobce se správním orgánem I. stupně dlouhodobě nespolutracoval (z rozhodnutí vyplývá, že u žalobce doma bylo provedeno několik neúspěšných neohlášených šetření). Nebyl proto prokázán nárok žalobce na dávku doplatek na bydlení. Správní orgán I. stupně žalobci dávku odejmul ode dne 1. 9. 2019, neboť žalobci byla od tohoto dne odejmuta dávka příspěvek na živobytí, jejíž získání je podmínkou nároku na dávku doplatek na bydlení.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní skutkový děj, dovodil v něm, že pro věc není přílehlavá aplikace § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť žalobce neznemožnil provedení šetření v místě tím, že by byl zastižen a nedal souhlas se vstupem. Následně žalovaný citoval § 49 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, dle něž je příjemce dávky povinen vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán pomoci v hmotné nouzi delší lhůtu. Dále citoval § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, dle něž nesplní-li uvedená osoba ve lhůtě stanovené povinnosti, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta. Podle žalovaného z provedené rekapitulace vyplývá, že v písemných výzvách byly přesně specifikovány požadavky správního orgánu I. stupně, výzvy byly řádně doručeny a obsahovaly sankce za nesplnění stanovených povinností. Výzvy nelze považovat za

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

nesplnitelné nebo neurčité. Ze skutkových zjištění plyne, že žalobce měl několik možností, jak se na provedení šetření v místě s úřadem práce dohodnout. Žalobce neposkytl správnímu orgánu I. stupně potřebnou součinnost při ověřování skutečností rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu v případě pobírání opakující se dávky pomoci v hmotné nouzi. Ne každá nesoučinnost k osvědčení rozhodných skutečností musí mít nezbytně za následek odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi. V posuzované věci byl doplatek na bydlení odejmut podle § 79 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žadatel o dávku nesmí být pasivní a očekávat aktivitu jen ze strany správního orgánu, musí aktivně plnit povinnosti dané zvláštními zákony. Žalobci byla dávka odejmuta od 1. 9. 2019, neboť neprokázal, že je od srpna 2019 považován za osobu v hmotné nouzi.

Posouzení věci

16. Žaloba je důvodná.
  17. Nejříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřuje v tom, že z napadeného rozhodnutí není jasné, kterým konkrétním jednáním měl žalobce porušit kterou povinnost, kterým konkrétním jednáním neměl žalobce poskytnout potřebnou součinnost a neumožnit provést místní šetření k ověření skutečností pro nárok na dávku.
  18. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (rozsudek NSS č. j. 6 Ads 87/2006-36 ze dne 28. 8. 2007).
  19. Podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na doplatek na bydlení vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl (a) příjem vlastníka bytu nebo jiné osoby, která užívá byt, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24), nebo (b) příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24); právní titul k užívání bytu je přitom nezbytné prokázat písemným dokladem, přičemž předložení čestného prohlášení k tomuto účelu nestačí.
  20. Podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je *podmínkou nároku na doplatek na bydlení mimo jiné získání nároku na příspěvek na živobytí*.
  21. Podle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi: „*Nesplní-li osoba uvedená v odstavcích 1 až 4 ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odstavcích 1 až 4, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta.*“
  22. Z prvostupňového rozhodnutí plyne, že důvodem nynějšího odejmutí doplatku na bydlení byl ten fakt, že žalobci byl ke stejnému datu odejmut příspěvek na živobytí. Tuto skutečnost úřad práce dovodil ze samotného rozhodnutí o odejmutí příspěvek na živobytí a vzájemné podmíněnosti doplatku na bydlení a nároku na příspěvek na živobytí podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dále pak úřad práce vyšel
- Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

z toho, že krajský soud v rozsudku č. j. 33 Ad 14/2023-69 ze dne 27. 10. 2023 konstatoval, že za rozhodné období přecházející odejmutí dávky ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o hmotné nouzi, lze považovat právě srpen 2019 v souvislosti s následkem ne/jednání žalobce spočívajícího v neumožnění předem ohlášeného sociálního šetření v průběhu tohoto měsíce.

23. K právním úvahám prvostupňového rozhodnutí soud konstatuje, že rozsudkem č. j. 33 Ad 15/2025-69 ze dne 5. 2. 2026 opětovně zrušil rozhodnutí žalovaného právě ve věci příspěvku na živobytí. Protože doplatek na bydlení je podmíněn nárokem na příspěvek na živobytí podle § 33 odst. 2 zákona pomoci v hmotné nouzi podmíněný, nemohou úvahy úřadu práce obstát. Po vyhlášení zrušujícího rozsudku č. j. 33 Ad 15/2025-69 nelze konstatovat, že byl příspěvek na živobytí žalobci od 1. 9. 2019 odebrán. K tomuto rozsudku soud musí přihlídnout, přestože byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 6 Afs 292/2018-39 ze dne 28. 1. 2025).
  24. Oproti tomu napadené rozhodnutí o odvolání nestaví na podmíněnosti dávek podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, ale především na nespolupráci žalobce. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalobce neměl dle žalované poskytnout součinnost při místním šetření v místě jeho bydliště pro vyhodnocení podmínek nároku na dávku a její výplatu.
  25. Je zřejmé, že žalobce se správními orgány nespolupracoval (ostatně tak dovodil již první rozsudek zdejšího soudu ve věci č. j. 16 Ad 91/2020-137 ze dne 27. 7. 2022), ale i po změně právní kvalifikace (se kterou soud souzní) je nutné konstatovat, že správní orgány nadále zcela konkrétně nevymezily, ze kterého konkrétního jednání dovozují, že žalobce neposkytl potřebnou součinnost pro šetření a neumožnil jim vstup do obydlí (jak již ostatně konstatoval zdejší soud v rozsudcích č. j. 17 Ad 7/2024-75 ze dne 26. 2. 2025 a č. j. 17 Ad 21/2023-79 ze dne 10. 11. 2023). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí odkazuje na písemné výzvy, některé z nich byly ale vydány až po 1. 9. 2019, tedy po dni, ke kterému byla žalobci dávka odejmuta. Znovu tak není zřejmé, ke kterému okamžiku a z jakého konkrétního skutkového důvodu správní orgány dospěly k závěru, že žalobce neposkytuje požadovanou součinnost.
  26. Soud proto opakuje své předchozí závěry učiněné v rozsudcích č. j. 17 Ad 7/2024-75 ze dne 26. 2. 2025 a č. j. 17 Ad 21/2023-79 ze dne 10. 11. 2023, tedy že správní orgány musí prokázat, že naplněním určitého jednání došlo žalobcem k naplnění určité skutkové podstaty. Ve svém rozhodnutí musí konkrétně uvést, v čem spočívalo znemožnění provedení sociálního šetření. Pokud byly žalobcem předloženy lékařské zprávy, i tyto musí být z hlediska své věrohodnosti správním orgánem vyhodnoceny. Teprve poté, co správní orgán vyhodnotí, že některá z omluv žalobce není důvodná a akceptovatelná, lze uzavřít, že žalobce znemožnil místní šetření.
  27. Přitom mohou zohlednit, že soud v rozsudku č. j. 33 Ad 14/2023-69 vyhodnotil, že právě již výzvy ze srpna 2019 splnily všechny náležitosti § 49 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. že byl žalobce řádně vyzván k součinnosti a poučen o případných negativních následcích nesoučinnosti. I kdyby z toho správní orgány vycházely, musí se vedle toho vyjádřit právě i k tomu, proč neuznaly omluvy žalobce z té doby. Pozdější výzvy vůči žalobci a jeho pozdější omluvy není třeba vůbec nekapitulovat, pokud je správní orgány nepovažují za právně nevýznamné. Naopak pokud je považují za
- Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

významné, je třeba jejich význam jasně vysvětlit.

28. Tyto důvody se mohou zdát jako bagatelní, nicméně od počátku se věci line jako červená nit ta skutečnost, že postup správních orgánů vůči žalobci byl nekonsistentní a obtížně vysvětlitelný (byť i přispěním žalobce). I nyní žalovaný opakuje které všechny výzvy byly vůči žalobci vydány, byť výzvy od září 2019 nemohly mít vliv na nesplnění povinnosti v srpnu 2019. Potud se tedy jeví jako vhodné, aby žalovaný rekapituloval jen skutečně relevantní skutečnosti, které pak jednoznačně vyhodnotí.
29. V předchozím rozsudku č. j. 17 Ad 7/2024-75 zdejší soud také jasně řekl, že se správní orgány mají vyslovit k tomu, proč rovnou přistoupily k *odebrání* dávky, nikoliv mírnějšímu postupu *zastavení výplaty* dávky. Stejně jako v předchozím případě se tomu žalovaný nevěnoval. Vůbec neodůvodnil, proč jako důsledek této skutečnosti přistoupil právě k odejmutí dávky, když § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi uvádí, že nesplnění povinnosti může vést k alternativně vyčteným důsledkům. Soud opětovně zdůrazňuje, že správní orgán je povinen srozumitelně vyložit, proč v daném případě bylo nezbytné postupovat vůči žalobci přímo odejmutím dávky, a to s ohledem na charakter a míru případně porušených zákonného ustanovení spojeného s odejmutím dávky.
30. S ohledem na výše vytknuté nedostatky nelze než uzavřít, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
31. Dále žalobce namítal, že žalovaný změnil důvod pro odejmutí dávky, aniž by dal žalobci možnost na tuto skutečnost jakkoliv reagovat, čímž byla porušena jeho procesní práva, neboť napadené rozhodnutí je nepředvídatelné.
32. Tento žalobní bod je důvodný.
33. Ze shora rekapitulovaného průběhu řízení je patrné, že žalovaný skutečně změnil právní kvalifikaci důvodu pro odejmutí dávky žalobci: dávka byla žalobci původně odejmuta z důvodu podle § 33 odst. 2 a podle § 49 odst. 5 v souvislosti s nesplněním povinnosti podle § 63 odst. 2 tohoto zákona. V odvolacím řízení bylo toto hodnocení změněno pouze na § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
34. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí jeden celek (rozsudek NSS č. j. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004), je proto možné právní kvalifikaci změnit i v průběhu odvolacího řízení. Je ale poté třeba seznámit účastníka řízení se změnou právního náhledu správního orgánu na právní kvalifikaci porušení povinnosti a uložené sankce. Pokud tak neučiní, jedná v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a jeho rozhodnutí může být pro žalobce nepředvídatelné a překvapivé (k tomu viz rozsudek NSS č. j. 8 Afs 59/2005-83 ze dne 20. 7. 2007).
35. Žalovaný v projednávané věci neseznámil žalobce se změnou právního názoru týkající se právní kvalifikace projednávané věci, k níž se žalobce pak dále nemohl vyjádřit. Žalovaný tak podstatně porušil ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Závěr a náklady řízení

36. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a podle § 76 odst. 1 písm. c) s. Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyházelo ze závěru o odejmutí příspěvku na živobytí, který však odpad kasačním rozsudkem č. j. 33 Ad 15/2025-69, soud zrušil i toto rozhodnutí.

37. V dalším řízení správní orgány dostatečně podrobně a přezkoumatelně vylicí, z jakých konkrétních skutkových důvodů mají za to, že žalobce neposkytl správnímu orgánu I. stupně součinnost při místním šetření v jeho domácnost. Zároveň si vyjasní, jestli odejmutí doplatku na bydlení založí na případném dalším odejmutí příspěvku na živobytí (§ 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi), nebo zda své odůvodnění budou soustředit na vyjasnění argumentace k § 49 odst. 5 o pomoci v hmotné nouzi, pro což jim dává částečný základ rozsudek č. j. 33 Ad 14/2023-69.

Náklady řízení

38. Procesně úspěšný žalobce má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Žádné důvodně vynaložené náklady žalobce však z obsahu spisu nevyplynuly a nebyly doloženy ani do doby písemného vyhotovení rozsudku. Soud proto formuloval nákladový výrok tak, aby odpovídal výroku o základu nároku na náklady řízení v době jeho vyhlášení (§ 151 odst. 5 o. s. ř., § 152 odst. 2 *in fine* o. s. ř. ve spoj. s § 55 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný je proto povinen uhradit žalobci plnou náhradu nákladů řízení, která je však tvořena částkou ve výši 0 Kč (srov. např. rozsudky KS v Plzni č. j. 57 A 4/2023-116 ze dne 6. 6. 2023; čj. 55 A 27/2023-52 ze dne 29. 8. 2023).
39. Náklady ustanoveného zástupce hradí stát (§ 35 odst. 1 s. ř. s.). Tyto náklady činí celkově 30 673 Kč. Náklady právního zastoupení sestává z odměny za 5 úkonů právní služby po 4 620 Kč, a náhrady hotových výdajů za 5 režijních paušálů po 450 Kč, to vše zvýšeno o 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. února 2026

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.